

ΕΙΣ ΖΩΑ, κεφ. λγ.

ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ.

Δορκάδ' ὄρνιθ' ἀνιόντα ἰθιυητήμον οὐδ' αὖ
εμπλεον εἰδοῦσα πικρὸς ἔτοψεν ἔχρι.
Νεβρὸς δ' ἰομιγῆ θιλκῶ ἔπαυσε, καὶ τὸ δυσελθὲς
τραύματ' ἐξ ὄλοσ πικρὸν ἔβρωξε γάλα.
Αδλω δ' ἠπάξαντο, καὶ αὐτίκα νηλεί μοίρη
ἦν ἔπορον γαστήρ, μετὸς ἀφείλε χάριν.

ΤΥΒΕΡΙΟΥ ΙΛΛΟΥ.

Κεμμάδ' ὄρνιθ' ἀνιόντα μαζοῖς βερίθοισι γάλακτ'
ἠφονίη δακρυῶν ἰὸν ἐνέκον ἔχρι.
Φαρμαχθὲν δ' ἰὼ μῆρὸς γάλα νεβρὸς ἀμέλξας,
χέλεσι τὸν κείνης ἐξέπειν θύνατον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐ κύνες, οὐ σάλικες με κατύνουσιν, οὐδὲ κωμηγὶ
δορκάδα· τ' δ' ἀπὸ γῆς εἰν ἀλὶ πλῆσαι μόρον.
ἐξ ὕλης πίνω γὰρ ἰπείδραμον· εἴτα με πλεκταὶ
ἐλξαν ἰπ' αἰγυαλοῦς δικτυόλων παγίδες.
ἠλιτον, ἠ χέρσσιο μάττω φυγὰς· οὐκ ἀδίκως με
εἶλε βαγυιδότης τὰ μὰ λιποῦσαν ὄρη.
οὔ ποτ' ἀγρῆς ἀλιῆες ἔτ' ἀσυχον οἴσετε χεῖρας,
χέρσῳ καὶ πελάγῃ κοινὰ πλέκοντες ὕφη.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νηδυῖ βερίθομακτω δάμαλιν ληϊώδη κούρη
στήπων νηοκέροι, θῦμα χαριζόμενοι.

ΗΒ